

Ivona Březinová

Kde jsi, Pierote?

bamb**ook**

Ivona Březinová (* 1964) je oblíbenou a velmi aktivní autorkou. Píše knihy pro děti a mládež všech věkových kategorií. Její texty zahrnují nejrůznější žánry od autorské pohádky, dívčích románů až po fantasy. Nevyhýbá se náročnějším tématům, jako je například drogová závislost, sociální diskriminace a onemocnění nejbližších.

Po akademické dráze na katedře bohemistiky Pedagogické fakulty UJEP v Ústí nad Labem se rozhodla zaměřit především

na literární práci – kromě vlastní pestré autorské tvorby se věnuje také překladům knih pro děti ze slovenštiny, editorské činnosti a organizuje četné besedy a autorská čtení, díky kterým udržuje se svými čtenáři živý kontakt.

Autorka za své publikace získala mnoho prestižních ocenění – Zlatá stuha, Suk – čteme všichni, Cena nakladatelství Albatros. Kniha *Začarovaná třída* byla v roce 2004 zapsána na Čestnou listinu Mezinárodního sdružení pro dětskou knihu – IBBY. V témž roce byla Ivona Březinová pasována na rytířku Řádu krásného slova. Její knihy jsou hojně překládány.

Tvorba Ivony Březinové je také inspirována filmovými látkami. Popularitu si v nedávné době získaly knihy *Kozí příběh – Pověsti staré Prahy* a *Kozí příběh se sýrem* podle stejnojmenných animovaných filmů, kniha *Saxána a Lexikon kouzel* podle filmu Václava Vorlíčka a kniha *Ať žijí rytíři!* podle historického televizního seriálu pro děti.

www.brezinova.cz

Pod značkou literatury pro děti a mládež Bambook brzy vyjde další autorčin román pro dívky *Lauro, ty jsi ale číslo*.

Ivona Březinová

Kde jsi, Pierote?

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Ivona Březinová

Kde jsi, Pierote?

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 5976. publikaci

Ivona Březinová (www.brezinova.cz)

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Návrh obálky Martina Pavlova

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 160

Vydání 2., v nakladatelství Grada Publishing 1., 2015

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a. s., 2015

Cover Illustration © Martina Pavlova

ISBN 978-80-247-9937-7 (ePub)

ISBN 978-80-247-9936-0 (pdf)

ISBN 978-80-247-5654-7 (print)

KAPITOLA I.

„Tak dělej, holka, dělej, svlíkej se. Proboha, co sem to ta agentura zase poslala?“ rozkřikl se režisér a nervózně pohlédl na hodinky. „Dvě hodiny natáčecího času v pytli, a my máme sotva jeden obraz.“

Žorža se zmateně rozhlédla kolem. Skupinka asi patnácti dívek se sebevědomě odhalenými ňadry se pochopitelně stala středem zájmu všech přítomných od asistenta režiséra po osvětlovače.

„Jako by v životě neviděli svlečenou holku, vid?“ poznamenala vedle ní kostymérka Zuzka. „Ale neboj, viděli jich spoustu, takže klidně sundej to tričko a běž mezi ostatní. Stejně jsi tam jenom do počtu.“

„No, pěkně děkuju, já tady dávám všanc svoje tělo a ono je to jen do počtu,“ brblala Žorža a rozechvělá málem až do třesavky konečně přetáhla tričko přes hlavu.

Věděla, že má hezká prsa, ani malá, ani velká a přesně ten kulatý tvar, jaký si některý ženský nechávají nacpat pod kůži v podobě silikonových polštářků. Bradavky míří malinko nahoru, jako by se nadýmaly pýchou, ale když je Žorža vzrušená, míří svými bradavkami přímo před sebe. Mohla by teď kolem těch kamer kráčet jako královna, jenže místo toho se s kulatými zády a nepřírozně propadlým hrudníkem zmateně choulí do příliš malých dlaní.

„No no, my vás neukousnem,“ chechtá se rekvizitář.

„Spíš mám strach, aby mi z toho nepraskla v objektivu čočka,“ přidá se kameraman a Žorža letí do houfu ostatních dívek jako splašená.

Ale to už z karavanu, který k rybníku přitáhli hned brzy zrána, aby hercům vytvořili aspoň nejnutnější zázemí, přichází Soňa v modrých minišatech. Žorža Soňu nesnáší, protože Soňa je opravdová herečka a v tomhle filmu hraje hlavní roli. Prsa teda nic moc, ale mluví jí to dobře, to i Žorža musela uznat. Loudá se ke břehu, nijak nespěchá, aby si cestou ještě stihla přemumlat věty příštího obrazu.

„Tak, Soničko,“ přede režisér kocouří tóninou, „natočíme to s tou loďkou. Pod tebou budou čtyři potápěči, který loďku kladkou stáhnou pod hladinu. I s tebou, pochopitelně. Trochu to šplouchne, ale neboj. Ty vyplaveš směrem ke břehu, aby tě kamera měla pořád čelně v záběru, jasný? Doplaveš na mělčinu, postavíš se a spustíš ty nadávky na Jáchyma. A pěkně zostra, Soničko, však on to snese. Jo, ty svlečený slečny rozložte na břehu,“ obrací se režisér na svého asistenta Richarda.

„Prej rozložte na břehu,“ ušklíbla se Líba. „Jako bysme byly nějaký nafukovací.“ A přidržle se na Richardovi dožaduje, aby ji vlastnoručně položil do trávy.

„Necháme si to na večer, ano?“ odsekne Richard a Líba už sní o tom, jak ji mladý asistent režiséra večer v rákosí ulíbá k smrti.

Soňa pózuje v lodičce a na břehu je také vše připraveno.

„Dobrá, tak jedem. Kamera!“ křikne režisér a bedlivě sleduje obrazovku monitoru komicky posazeného na vyvýšenou hromádku uprostřed oblázkové pláže.

Kamera plíživě najíždí na opalující se dívčí komparz, ale ještě než stačí zamířit na Soňu balancující ve vratké lodičce, plácne ji přes prsty režisérovo *stop*.

„Ty holky musíme svlíknout celý,“ prohlašuje režisér nekompromisně. „Měly by splynout s prostředím, být živou součástí pláže. Měly by mít naprosto přírodní nahý těla. Když se v záběru najednou objeví ty jejich křiklavý kousičky plavek, úplně to rve duši.“

Asistentu Richardovi to duši nervalo, uši taky ne, ale při troše soustředění pochopil, že oči by mu to za jistých okolností rvát mohlo. K duši se zřejmě propracuje až léty poctivé režiséřské dřiny, uklidňoval se a snaživě vystartoval k dívkám.

„Kalhotky dolů, kalhotky dolů,“ mával důležitě rukama a křiknul na kostymérku, ať ty jejich hadříky posbírá.

„A to se jako máme svlíknout všechny?“ protáhla Líba unylým hlasem. „A najednou, jo? Teda, chlapče, ty si troufáš.“

Chlapce její slova poněkud vyvedla z míry. Byl zvyklý si troufat, ale svým tempem a bez cizích režijních poznámek. Své soukromé scény většinou uměl režírovat přinejmenším na Českého lva.

Žorža se zděšeně posadila a s rostoucím údivem sledovala, jak jedna dívka po druhé bez okolků ob-

nažuje svůj klín. Vylupovaly se z trojúhelníků plavek a slunci i celému filmovému štábu vystavovaly na odiv svá pečlivě upravená ochlupení vyholená do rovnoramenných trojúhelníků, srdíček, vykřičníků a bůhví čeho ještě. Líba byla zvlášť důkladná a její podbřišek si ničím nezadal s podbřiškem šestiletého dítěte. Chudáka Richarda to donutilo poněkud uhnout očima, načež se setkal s nefalšovaným zděšením Žoržiných očí.

„Ty se nesvlíkneš?“

„Ne.“

„Ale ve smlouvě je, že jsi ochotna nechat se točit obnažená.“

Žorža zarytě mlčela.

„Tak co je to tam zase za průtahy?“ křikl na ně kameraman. „Za chvíli budu mít protisvětlo a místo točení se budeme moct jít klouzat.“

„Dělej, svlíkni se,“ sykl nervózně Richard. „Nemáš se vůbec za co stydět, jak tak koukám,“ dodal s náznakem přátelského úsměvu.

Jenže Žorža se styděla. Styděla se za svůj zarostlý klín, který neměl ani tvar rovnoramenného trojúhelníku, ani srdíčka, ani vykřičníku, ani ničeho jiného. Byl to úplně obyčejný přirozený klín, na němž si chloupky rostly docela podle libosti.

„Vyměňte tu holku, pořád jen zdržuje,“ houkl kdosi.

Žorža začala polykat slzy a celé její tělo se připravovalo k útěku.

„Počkat,“ zbrunátněl opodál stojící režisér. „Co to má znamenat, tyhle ty ornamenty?“ ukazoval zděšeně do pečlivě upravených dívčích klínů. „Vždyť je to proti přírodě. Kruci, to toho chci tak moc, když chci, aby ty holky vypadaly jako od pánaboha? To všechny chodíte s pankáčema, nebo co? A co ty?“ houkl na Žoržu. „Taky máš pod plavkama nějakou dopravní značku?“

„Jakou dopravní značku?“ vykoktala nechápavě. „Já tam nemám nic. Teda... chci říct, že tam mám všechno, ale...“

„Ale co?“ zavyl režisér zoufale.

„Já se stydím.“

„Zuzko!“ zařval režisér. „Koukni se, co má pod těma plavkama, nebo já zešílím.“

Zuzka před Žoržou roztáhla ručník a diskrétně mrkla, jak to vlastně je s jejím ochlupením.

„V pořádku,“ řekla pak potěšeně.

„V pořádku?“ ujišťoval se režisér. „Tak podívej, holka, dostaneš za dnešek dvojnásobek, hlavně se už proboha svlíkni.“

Ne že by jí tak šlo o peníze, ale dolehla na ni obrovská zodpovědnost za úspěch celého filmu. Vždyť když se teď nesvlíkne, bude celé umělecké vyznění v tahu. Příběh se posune úplně jinam. Nebo to taky rejža vzdá a bude po natáčení, protože umění prostě nesnese kompromisy... Pomalu pustila ručník a se sklopenýma očima se nechala naaranžovat mezi oblázky.

„Ty ostatní dejte víc do pozadí, některou na bok, několik jich může ležet na břiše. Hlavně přirozeně. Všechno musí splývat, oblé oblázky, oblá těla, vlasy rozpustit... A co ty hodinky na ruce, dámo? Pryč s tím. Zuzano, to sis měla přece dávno ohlídat, aby ti tady nelítaly s hodinkama na rukách. Kruci, co si člověk sám neudělá... Tak jedem naostro. Kamera!“

Oblázky ji tlačily do zad a nahé tělo do svědomí. Co by tomu asi řekla máma, že se tu takhle ukazuje? Ale když se člověk chce stát herečkou, musí tomu něco obětovat. Až bude jednou slavná, tak...

Jako malá chtěla být zmrzlinářkou. Představovala si, že bude jezdit po městě s vozíkem a do oplatkových kornoutů bude lidem modelovat různobarevné kopečky všech tvarů. Hlavně Řípy, kam jezdila každý rok s rodiči na pouť, a taky Milešovky, na jejíž vrchol se pravidelně štrachali každé Velikonoce. A když bude někdo zvlášť hodný, dostane Sněžku.

Později si myslela, že bude šít šaty jako máma. Problém byl v tom, že šití ji nebavilo. Dokázala se omotat pruhy látky tak důmyslně, že to mělo styl a tvar, ale jak měla vzít do ruky jehlu, byl konec. A tak zůstala u kreslení. Malovala šaty do školy i na bál a vystřižené je oblíkala papírovým panenkám.

Pak se místo o panenky začala zajímat o kluky a všímala si, co kluky na holkách upoutává. Dlouhé nohy, rostoucí prsa, vlasy. Nikdy nebyla výjimečně krásná, ale velmi brzy se naučila, jak se krásnou udělat. Celé

dny si vymýšlela nové a nové účesy a sledovala, jak se líčením mění výraz jejího obličeje. Nakonec platila za nejhezčí holku ve třídě a vzniklé sebevědomí dalo popud jejímu rozhodnutí stát se herečkou.

„Prosím tě, ty ses snad úplně zbláznila,“ vyjel na ni táta. „Ty a herečka? Vždyť se neumíš pořádně naučit ani básničku.“

„Holka, herečka musí mít talent,“ domlouvala jí máma. „Nestačí, abys byla jen hezká.“

„Stačí,“ odsekla. „Když budu hezká, všechno ostatní už mě naučej.“

#

Když měli v deváté třídě vyplňovat přihlášky na střední školy, prosadila si Žorža hereckou konzervatoř. V té době ještě nebyla Žorža, ale Jiřina. Jiřina Vernerová. Jíra Pýřa, jak jí kdysi kvůli stydlivému červenání se přezdívali na základní škole.

Rodiče usoudili, že si Jíra musí svůj docela hezký, ale zase nijak zvlášť úchvatně krásný nos nabít sama, a přihlášku na konzervatoř podepsali. Vedle toho ovšem musela Jíra podat přihlášku i na nějakou normálnější školu. Po chvilce váhání zvolila učební obor kadeřnice.

K talentovým zkouškám na konzervatoř se nazpaměť naučila básničku *Znám křišťálovou studánku, kde nejhlubší je les*, a ačkoliv s angličtinou byla na štíru, přece jen se odposlechem z cédéčka jakž takž naučila písničku *Dancing Queen* z muzikálu *Mamma Mia*.

Pochopitelně ji vymetli a ona pak doma ublíženě žalovala, že jí slavná komise věnovala všeho všudy pět minut času.

„Taková nespravedlnost,“ pobrekávala vztekle. „Ty protekční fakani se slavnejma jménama tam naučeně deklamovali role svezch rodičů. Na ty komise čas měla, ale na mě ne. A proč taky, že jo? Kdo zná nějakýho Václava Venera, řidiče tramvaje, no kdo? A pochybuju, že by mi bývalo pomohlo, kdybych místo *Dancing Queen* předvedla máminu hymnu *Švadlenka Madlenka zpívá písničku uplakanou...*“

„Jak můžeš být tak zlá?“ nechápala máma.

„Ty se za nás stydíš?“ zeptal se táta hlasem bez jakýchkoliv emocí. „Podívej, máme s mámou slušnou práci, která nás oba celkem baví a při dostatečném množství přesčasů nám přináší i nějaký peníze, který ty, Jiří, zdatně pomáháš utrácet. Budu rád, když si vybereš povolání, co tě jednou uživí a třeba ti i bude dělat radost. A z tohoto pohledu je jedno, jestli budeš herečkou nebo kadeřnicí. Já myslím, že kdo má talent, ten se prosadí, a kdo ne, tomu žádné rodičovské protekce stejně nepomůžou. Takže zkus zjistit, co v tobě je.“

„Nojo, zase kázání pro moje dobro,“ ušklíbla se Žorža.

Prvního září nastoupila do učebního oboru kadeřnice a ještě téhož dne se nechala zaregistrovat v agentuře Oskar zajišťující komparz televizním a filmovým společenstvem.

KAPITOLA 2.

„Stoupněte si támhle na konec řady,“ odbyla ji jakási silně nalíčená padesátnice s kupou dotazníků v náruči, když se Žorža pokoušela skulinou mezi levou zárubní dveří a hlučící frontou proklouznout do kanceláře.

„Ale já se jdu jen zaregistrovat jako členka komparzu.“

„A to myslíte, že ty lidi tady stojej na zlevněný zájezdy do Austrálie, nebo co?“ odsekla ženská.

No nazdar, jestli tohle všechno je budoucí konkurence, tak jsem nahraná, pomyslela si Žorža. Vždyť si mě v tom davu nikdo ani nevšimne.

Otráveně se sunula podél fronty na její stále narůstající ocásek, když ji nakopl nápad.

To je ono. Chce to vyvolat rozruch. Rozruch rozruší spořádaně seřazenou frontu, a hlavně, což je nejdůležitější, obrátí veškerou pozornost na mě. Sehraju jim tady takovou scénu, že mě hned obsaděj do hlavní role.

Nenápadně se rozhlédla, aby si pro své vystoupení vybrala strategicky nejvýhodnější místo, ale nakonec došla k názoru, že je to prašť jako uhoď. Hlavně aby se při tom, jak bude ukázkově omdlívat, neuhodila do toho lokte, co si minulý týden narazila na koupališti. Když se totiž člověk opakovaně praští do brňavky, má spíš tendenci sykat bolestí, což k věrohodnosti mdloby zrovna moc nepřispívá.

Dav úctyhodně narůstal a Žorža usoudila, že nemá smysl rozruch odkládat. Nasadila trpitelský výraz, přivřela oči a dávala pozor, aby její vrávorající tělo zachytila zeď. Po ní se pak pomalu sunula k zemi.

„Jé, ona omdlela,“ vykřikl brýlatý mladík, dosud si soustředěně čtoucí v nějaké tlusté bichli. Teď překvapeně zíral na Žoržu ležící mu u nohou.

„No teda nic moc,“ poznamenal vtom nad ní kdosi uštěpačně.

Žorža překvapeně zamžikala očima a odvážila se vzhlednout.

Brýlatý kluk si ulehčeně oddechl a znovu se začel do svého tlustospisu. Ale uštěpačný hlas patřící odbarvené blondýnce se silně vyvinutým poprsím pokračoval:

„Hele, když chceš omdlít, tak musíš takhle.“

A k všeobecnému pobavení předvedla mdloby jako vystřižené z učebnice všeobecného lékařství.

Malátnou rukou si sáhla k čelu, oči se pomalu obracely vsloup, tělo jí zvláčnělo a bez sebemenší pomoci zdi se s efektním půlobratem skácelo k zemi.

Frontou se rozběhl uznalý potlesk, blondýna vyskočila na nohy a s teatrálními poklonami děkovala vřelému publiku.

„Tak vstávej,“ obrátila se pak na Žoržu, „tady jsou všechno nejmíň poloodborníci, na nějakou stupidní mdlobu nám neskočej, teda až na výjimky,“ mrkla na brýlatého mladíka s knihou. „Věř mi, já mám registraci už ve třech takovejchhle agenturách.“

Žorža zahanbeně vstala. V první chvíli se jí chtělo utéct a na celou slavnou agenturu Oskar se vykašlat, ale blondýna ji vtáhla před sebe do fronty a několika brblavcům upozorňujícím, že ta holka, co neumí pořádně ani omdlít, předbíhá, s úsměvem vysvětlila, že tady kamarádce už hodinu drží místo.

Tak se seznámila s Líbou.

#

Postavili je ke zdi s identifikačním číslem v ruce a zarostlý fotograf jednoho po druhém znuděně bombardoval svou spouští.

„A otisky prstů nám brát nebudete?“ poznamenal kdosi rozčarováním hlasem.

Líba pobaveně vypískla, ale Žorža už si v duchu zkoušela, jakou před fotografem zaujme pózu. Konečně na ni přišla řada a s číslem 1328 v ruce se svůdně prolomila v bocích.

„Nehejbejte se mi, jo? Nebo to bude rozmazaný.“

„Ano, jistě. A mám se usmívat, nebo se radši mám tvářit normálně?“ zeptala se ho Žorža důležitě, když viděla, že se chystá na detail jejího obličeje.

„To je jedno, ne.“

„Já nevím, vy jste odborník,“ snažila se mu vlichotit.

„To jo, no. Tak hlavně nezdržujte,“ odvděčil se jí nevšímavě.

„A myslíte, že bych se měla postavit spíš zepředu, nebo z profilu?“ zkoušela to Žorža znovu, když foto-

graf trochu poodstoupil, aby se mu do hledáčku vešla celá Žoržina postava.

„To je jedno, ne. Hlavně aby to nebylo zezadu,“ odsekl a nasupeně mrskl okem po nijak se nezkracující frontě. „To jsou tady dneska Lurdy, pěkně děkuju,“ poznamenal a otráveně pohlédl na další adeptku příležitostného čtvrttherectví.

„Taky děkuju,“ pípla Žorža a rozmrzele se přesunula ke stolečku podepsat smlouvu a vyplnit dotazník.

Zarazila se hned u první kolonky. Jméno a příjmení.

Ani trochu se jí nechtělo přiznat, že se jmenuje Jiřina. Jiřina Vernerová. Jíra Pýra. Už dávno měla vymyšlené, že si bude říkat Žorža. Žorža se totiž na plakátech bude vyjímat daleko líp než nějaká obyčejná Jiřina. No jo, ale co když budou chtít vidět občanku? Marně ve formuláři pátrala po kolonce *umělecký pseudonym* a napsat Žorža do závorky za svoje skutečné jméno se jí taky moc nezamlouvalo. Nakonec se rozhodla, že to riskne a velkými tiskacími písmeny napsala

ŽORŽA VERNEROVÁ.

Krasopisně vyplnila bydliště a datum narození a pak začala zmateně hrabat v kabelce, ostatně jako vždy, když po ní někdo chtěl její rodné číslo.

Jako by slyšela mámu.

Prosím tě, ty sis za šestnáct let ještě nezapamatovala těch pár číslic? Tak si to logicky odvoď a ten kousek za lomítkem snad už tvůj unavený mozek zvládne, ne?